

Conny Palmkvist

Håll inte tillbaka kärleken,
William Holden

ROMAN

 BUCKET LIST BOOKS

TIDIGARE TITLAR AV CONNY PALMKVIST:

Hej då, allihopa (Forum, 2005)

Två hus vid slutet av en väg (Forum, 2007)

Tusen ord för allt (Brombergs, 2009)

De flyende skyldiga (Arnold, 2011)

Låglandet (e-novell, Hoi, 2013)

Fyrvaktaren (e-novell, Hoi, 2013)

CONNY PALMKVIST, *Håll inte tillbaka kärleken*, William Holden

Citatet på s. 7 är hämtat ur ”The Laughing Heart”
av Charles Bukowski (Black Sparrow Press, 1996).

COPYRIGHT © Conny Palmkvist och Bucket List Books AB, 2014

OMSLAG Jonas Rahm

FÖRFATTARPORTRÄTT © Kristoffer Granath

SÄTTNING Ateljén Arne Öström

TYPSNITT SabonPro

TRYCK Nørhaven, Danmark 2014

ISBN 978-91-87969-00-3

Första upplagan, första tryckningen

BUCKET LIST BOOKS AB

Hallandsgatan 40

118 57 Stockholm

info@bucketlistbooks.se

www.bucketlistbooks.se

Till Lovis

there is a light somewhere.
it may not be much light but
it beats the darkness.
be on the watch.
the gods will offer you chances.
know them.
take them.
you can't beat death but
you can beat death in life, sometimes.
and the more often you learn to do it,
the more light there will be.

CHARLES BUKOWSKI

Min far

KLOCKAN VAR HALV tre på natten och gatlyktorna slocknade lika fort som allt annat i byn. Det gick på en sekund eller två och skedde alldeles ljudlöst. Med ens var gatan förlagd i ett kompakt mörker, och ovanför oss tycktes himlen så dovt blå att den försvann mellan stjärnorna.

Jag skrev säkert något om det också, långt senare.

Natten föll. Du var nära mig.

Bara ett par meter bort harklade sig Johannes och tände en knölig cigarett. Jag anade de grova konturerna av hans huvud, det bångstyriga håret och de smala axlarna. Min bästa vän.

”Strömavbrott nu igen?” sa jag. ”Man börjar ju undra.”

Precis då kom strömmen tillbaka och byn sken upp åt båda håll, som ett upplyst landningsfält. En av de närmaste gatlyktorna sprakade till och exploderade i en utdragen ljusbåge. Eldlopporna virvlade genom luften och jag sträckte mig efter dem, såg dem skingras i skuggorna.

Kvar fanns tomma gränder och rabatter, enplanshus i långa rader. En okristligt skarp måne som hängde på tork österut.

Johannes vände ryggen mot mig, suckade. Vi hade inte mycket att säga varandra i den stunden. Kanske berodde det på att vi var fulla, men kanske var det kundvagnen som lade sordin på stämningen.

Det var en variant i blankförzinkat stål som man kunde fälla upp gallret i fronten på. Ur det hålet hängde nu min fars nedre hälft. Han var rejält full och kroppen slapp, smalbenen vinklade i nittio grader mot asfalten. Som en tilltufsad kasperdocka. Huvudet vilade mot det röda handtaget baktill och vi hade fällt ut en arm åt varje håll. På det sättet höll han sig på plats av egen kraft, som Jesus på korset.

Kanske kände jag undergången vibrera i luften runt oss, men att klaga vore bara löjligt. Det fanns de som hade haft det värre.

Titanics tålmodiga orkester, till exempel.

Musiken hade ju fortsatt en bra bit efter olyckan med isberget, och en av sångerna som spelades var visst den fina *Songe d'Automne*.

Ungefär samtidigt som den tystades av havet klev en kvinna vid namn Linnea Ljung ner i en av livbåtarna. Hon hördes aldrig mer av, trots att hon hade räddats från fartyget. Det var som om något ur Atlanten hade sträckt sig ur djupet och dragit ner henne igen.

Jag minns min tanke när jag stod där mitt i byn:

Är det meningen att man ska dö, då dör man.

Då letar döden reda på en.

Och sedan såg jag på min far där han låg i kundvagnen. Han stank av sprit och hade tappat båda skorna. Stora hål på strumporna. Men det var alltså inte mycket att gnälla om i jämförelse.

Vi hade inte mött en människa på mer än en kvart, och Johannes höll på med den gamla polaroidkameran. En nästan oanvänd Kodak sx70, Instant Camera. Den såg ut som en liten och platt radio, och han vägde den i ena handen, höll det sista paketet fotopapper i den andra.

Man laddade tio bilder åt gången – små rektangulära blad som sög åt sig vad som helst om man bara var snabb nog när tillfälle gavs.

Jag reste mig, tog ett steg. Vädret hade slagit om samma dag och två veckors oväder höll på att torka upp ur gräsmattorna. Skolan var slut och juni hade börjat som skit, men jag hoppades att det skulle ordna sig. Det kunde kanske bli något av livet i år också.

”Varenda människa såg far där nere”, sa jag. ”Hur tänker han?”

”Ett mysterium, varken mer eller mindre.”

Johannes log inte när han sa det.

”Vi måste få hem honom”, sa jag. ”Vad tror du?”

”Vi tar genvägen.”

”Genvägen?”

”Vi stannar inte för att röka fler gånger, menar jag.”

Så han reste sig upp, borstade av jeansen, hängde kameran runt halsen och slängde paketet med fotopapper i vagnen. Men just då, när vi bestämt oss för att gå, steg en skugga fram ur det lätta gryningsdiset som svävade över marken omkring oss.

Jag pekade på djuret, vågade bara viska.

”Ser du den?” sa jag.

Johannes stod snett bakom mig, andades tungt. Han lade kameran på min axel, fattade tag i sökaren och vecklade ut den platta boxen till en fyrkantig låda. Jag hörde hur han tryckte till knappen på framsidan och att bilden togs, men frånvaron av dagsljus segade till maskineriet. Han svor tyst och tryckte till knappen igen, samtidigt som den första bilden spottades ut och blev hängande i fronten.

Jag höll blicken framåt, kisade mot silhuetten.

Det var en kronhjort som smög i natten. Den stod på asfalten, tog ett par nervösa kliv. Avvaktande och vaksam. Kronan var bländande vacker, och jag fick för mig att jag skulle ropa efter

djuret, men så fort tanken dök upp satte det av in i dimman. Kvar var ett ihåligt eko från klövarna, ett ljud som studsade mellan husen.

”Sådana bilder kan bli hur som helst”, sa Johannes och fick loss kundvagnen ur buskarna. Han lade kameran och fotona på fars mage och började gå längs bygatan med vagnen efter sig. Ekipaget skramlade mot asfalten, fars ben sträcktes ut och fötterna släpade i marken. Vi avverkade en hög trottoarkant och en trädunge vid bygränsen, och jag visslade Colonel Bogey March två gånger från början till slut. Jag skulle precis börja om när Johannes bad mig hålla käften.

Där hemma låg det gamla gårdshuset och smedjan som stumma kolbitar i mörkret. Vår gula Mercedes på parkeringen. Tjärat tak på förrådet mellan smedjan och huset. Allt såg välvårdat och respektabelt ut, eller åtminstone rustikt och charmerande slitet, om man bortsåg från oss, två vänner med ett fyllo i en kundvagn.

Det var släckt i samtliga fönster, platsen övergiven.

Utan en radio är livet öde som i döden, tänkte jag.

Vi tippade av far på baksidan, drog upp honom på altanen och satte honom i en solstol. Han hade rivit sönder tröjan, och det gamla ärret som började på vänster arm och fortsatte upp över nacken syntes tydligt.

Han mumlade med slutna ögon och hävde sig framåt. Tydligen förstod han ändå att jag var i närheten.

”Ärlig, din lille skit.”

Han harklade sig och spydde över plankorna i altangolvet, och med det var han tillbaka i sömnen. I hans skjortficka låg ett paket cigaretter och en tändare. Runt om honom på altanen stod resterna av våra trädgårdsmöbler tillsammans med en grill och tre

backar tomflaskor. Vira Blåtira. Zingo. Trocadero. Det var mor som hade druckit läsk, och jag hade inte hjärta att göra mig av med resterna av hennes lager.

Johannes höll för näsan när han bockade sig mot far och studerade spyan i ljuset från en tändsticka. Jag förstod inte varför han fick för sig att det var nödvändigt med en kontroll.

”Det är lite blod i det där. Ser du? Vi borde kanske ringa någon.”

Jag ryckte på axlarna, det gick som av bara farten.

”Han är van”, sa jag. ”Det blir så där.”

Johannes slickade sig om läpparna, tog ett steg bakåt.

”Nä, men vad fan, det här har inte hänt”, sa han. Han var ett år äldre, sjutton fyllda på det artonde. Jag kände hans blick i nacken. ”Jag lovar, Ärlig. Det har inte hänt. Det var inte din far vi bar hem i natt.”

”Precis som förra gången, då”, sa jag.

Han sträckte sig ner och tog ciggen ur fars skjortficka.

”Varsågod”, sa jag. ”De är dina.”

Han skrattade, lade armen om mina axlar. Vi hade känt varandra i sex månader, men så var det med livet: en del saker gav sig direkt.

Till sist tog han kundvagnen och gick. Just då gnistrade stjärnorna till som en näve grus mellan stackmolnen. Månen var tillbaka, den också. Hängde som ett silvermynt på drift i morgonljuset.

Jag öppnade altandörren och gick in, såg mot far där han satt. En fågel kom smygande över golvbrädorna på altanen, hoppade fram mot honom och flög sedan upp på hans ben. Det var som vanligt.

Jag radade upp samtliga skandaler som skett i byn de senaste åren för mitt inre. En druckningsolycka på grund av fylleri. En dödsolycka när två bilar krockat med varandra, också det på grund av sprit. Far hade inte varit inblandad i något av det där. Kanske var vi på säker mark.

Ändå svalde jag hårt där jag låg med blicken i taket. Passage-rarna i den beryktade DC-10:an från Turkiet, de hann väl inte heller misstänka att något skulle hända. Ett par av dem hade precis fått sin flygplanslunch och en annan hade böjt sig fram för att kyssa sin flickväns hand. Just då slogs lastluckan upp och en hård vind svepte genom kabinen. Kontrollerna slets ur kaptenens hand.

Kablar och ledningar gick av. Planet föll till marken.

Minst trehundrafyrtiosex människor dog.

Man vet aldrig vad som kommer att hända, tänkte jag och rotade fram min anteckningsbok. Jag skrev en dikt om olycksaliga kvinnor och om en sorg som brann i bröstet på en ung man.

En timme senare öppnades ytterdörren där nere och far gick upp på andra våningen. Jag hörde ljuden och var tacksam för vartenda ett av dem. De dryga fotstegen. Golvet som knakade när han lade sig ner och fortsatte snarka, som om ingenting hade hänt.

Pennan föll mot papperet och jag steg upp, öppnade fönstret. Doften av saltvindar drev genom luften.

Fågeln satt kvar på altanens fuktiga brädgolv.

Den sjöng inte en ton.

TIDIGARE TITLAR AV CONNY PALMKVIST
Samtliga titlar utkommer som e-böcker hösten 2014.

Hej då, allihopa (FORUM, 2005)

”[D]et är verkligen den vackraste kärleksförklaring
jag någonsin läst.”

VÄSTERVIKS-TIDNINGEN

Två hus vid slutet av en väg (FORUM, 2007)

”Conny Palmkvist är på god väg att bli en stor berättare.
Dialogen är briljant, den har något av Torgny Lindgrens
sparsmakade absurdism i sig.”

SVENSKA DAGBLADET

Tusen ord för allt (BROMBERGS, 2009)

”Hur underbar får en bok bli?! Jag älskar Conny Palmkvists
skildring av en missanpassad liten kille som har mist sin
pappa och en gammal man vars älskade hustru försvinner
in i senilitetens dimma.”

TIDNINGEN AMELIA

De flyende skyldiga (ARNOLD, 2011)

”Jag är imponerad av författaren Conny Palmkvist, som talar
inifrån Vera med en nästan skrämmande självsäkerhet och
tonträff. Han lyckas göra en egensinnig skildring av Förintelsen,
med en röst som känns autentisk. En röst som beskriver
lidandet inifrån – förvirrad, dövad av smärta, saklig, torr
och poetisk. Men aldrig gråtmild eller moraliserande.”

HELSINGBORGS DAGBLAD